

LAURENT GOUNELLE

KNYGOS „DIEVAS VISADA KELIAUJA INCOGNITO“ AUTORIUS

Filosofas,
kuris
nebuvo
išmintingas

Alma littera

1

Durys atsivėrė, ir koridoriaus gale subolavo blanki šviesa. Sandras žengė į priekį. Jis ilgai mąstė, ir kaskart jo galvoje imdavo zvimbti ta pati litanija: reikia bandyti grįžti į normalų gyvenimą, laikas ateiti į protą, žvelgti į priekį. Tačiau tai neįmanoma. Emocijos protui nepavaldžios. Vien spragtelėjęs pirštais naujo puslapio neatversi.

Jis nežinojo, kur visa tai nuves, bet jis *privalo* ten vykti. Taip nusprendė aną vakarą, kai savo bute Manhatane beprotiško šėlsmo pagautas plačiai atlapojo svetainės langą ir įtūžęs išsvaidė pusę savo bibliotekos knygų – nebevaliojo pakęsti nuo jų sklindančios paniekos.

Jis *privalo* ten vykti. Žinoma, tai visiška beprotybė. Jis neturi plano, nežino, ką daryti, turbūt ten gaus galą. Tačiau taip gyventi neįmanoma. Antraip atsidurs beprotnamyje arba morge. O galbūt paeiliui ir ten, ir ten.

Niujorko universiteto rektorius kabinetą buvo trečias iš dešinės. Jo padėjėjas kabinetą sykiu buvo ir laukiamasis. Moteris sutrikusi šyptelėjo, atsistojo, tyliai pabeldė į viršininko duris ir įėjusi tarstelėjo keletą žodžių. Tada pakvietė Sandrą užėiti ir jam už nugaros atsargiai uždarė duris.

– Turiu nedaug laiko, – rektorius nusišypsojo savo lankytojui, – bet vis tiek trumpam prisėsk. Baigsiu rašyti, ir tada aš – tavo paslaugoms.

Erdvus kabinetą skendėjo šviesoje. Sunkūs metaliniai baldai, rodės, grimzte grimzdo į rusvą kiliminę dangą tarsi lakiajame smėlyje skęstantys tankai.

Sandras ir toliau rimtu veidu stovėjo.

– Noriu išeiti pusės metų nemokamų atostogų, – tarė jis.

Rektorius pirštai sustingo virš klaviatūros. Šypsena dingo. Jis kiek patylėjo, tada giliai įkvėpė ir atsilošė krėslė.

– Kam tau atostogos?

– Dėl asmeninių priežasčių.

Rektorius nukreipė žvilgsnį į šalį. Ant jo stalo Sandras pastebėjo atgrasius sidabrinus rėmelius, o juose – besišypsancio rektorius ir jo žmonos nuotrauką. Pajuto kylantį skausmą ir pasistengė susitvartyti. Dabar ne laikas palūžti.

– Sandrai, žinau, kad patyrei... sunkų išbandymą. Žinau, kaip tau buvo nelengva ir...

– Man nereikia tavo užuojautos. Tiesiog pasakyk, kad sutinki.

– Sandrai... Visada tave palaikiau ir, patikėk manimi...

– Taip ar ne?

Viršininkas lėtai apžvelgė kabinetą.

– Nekreipiau dėmesio, kai pastaraisiais mėnesiais dažnai nepasirodydavai darbe... Užstojau tave, kai praeitą birželį į egzaminus žodžiu atvykai diena vėliau, ir teko pakeisti visą programą... Gyniau tave, kai impulsyviai ir visiškai netinkamai reagavai į nekaltą bendradarbio pastabą... Užstojau, kai vidury paskaitos trijų šimtų studentų akivaizdoje apsipylei ašaromis...

– Šeši mėnesiai nemokamų atostogų, ir viskas.

Rektorius giliai atsiduso.

– Sandrai, tai, ką patyrei, žinoma, siaubinga. Normalu, kad išgyveni... labai sudėtingą laikotarpį, gedulą, bet anksčiau ar vėliau reikia grįžti į gyvenimą...

– Būtent...

– Kad galėtum gyventi toliau, turi liautis nuolat galvojęs apie praeitį. Tik žvelgdamas į priekį vieną dieną vėl pasijusi laimingas.

– Nebežinau, kas gali suteikti laimės. Bet galėčiau parašyti enciklopediją apie sielvartą.

– Neatsitiesi, jei ištisas dienas skendėsi prisiminimuose... Žmonės, kurie tavęs nepažįsta, galėtų pamanyti, kad tau patinka šitaip kankintis.

– Jie išties manęs nepažįsta.

– Nežinau... Išlįsk iš namų, susitikinėk su žmonėmis, veik, kurk planus...

– Aš kaip tik turiu vieną planą ir man reikia šešių mėnesių.

Rektorius susimąstęs apsižvalgė aplinkui – jis buvo akivaizdžiai nepatenkintas.

– Aš juk ne vienas. Dar yra taryba, kuriai turiu duoti ataskaitą...

Sandras abejingai tylėjo.

Viršininkas ilgai į jį žiūrėjo, paskui staiga susirūpino.

– Tik nesakyk, kad nori vykti... ten...

Sandras nieko neatsakė.

– Tu išprotėjai, visai išprotėjai.

– Taip reikia, tai vienintelė išeitis.

– Atsipeikėk, po velnių! Nežinau – dar kartą paskaityk Platoną, Seneką, Arendt... Nevardysiu tau visų filosofų, pats juos žinai geriau už mane, bet paskaityk dar kartą...

– Palik mane ramybėje su tais savo filosofais!

– Bet kas tau iš to, kad ten nuvyksi? Negerai vėl visa tai išgyventi, tai...

– Nerasiu ramybės, kol nepadarysiu to, ką privalau padaryti.

– Laimėsi tik viena – tave ištiks toks pat likimas, kaip ir tavo žmoną!

Nuaidėjęs šiems žodžiams, stojo nejaukus slogutis. Sandras įdėmiai žiūrėjo į viršininką drėgnomis akimis, norėdamas, kad šis jaustųsi dar nesmagiau, kol rektorius ėmė neaiškiai mūrmėdamas atsiprašinėti.

– Išleisk mane nemokamų atostogų, ir niekada nebegirdėsi apie šitą reikalą.

Rektorius giliai įkvėpė ir ilgai tylėjo. Jaunasis dėstytojas sulaukė kvapą.

– Negaliu, Sandrai. Negaliu, man labai gaila.

Sandras suvokė, kad pralaimėjo, kad niekada negaus, ko jam taip reikia. Jis vienas kovoja su neaprepiamu egoizmu, su žmonėmis, nepajėgiančiais suprasti, koks didžiulis skausmas gniaužia ir drasko jam širdį – akimirką atsitraukia, o paskui puola dar smarkiau nelyginant žiauri katė, žaidžianti su grobiu.

– Vis tiek išvyksiu.

Jis nusigręžė.

– Jokiū būdu! Žinai, ką tai reikštų. Pernelyg daug dėstytojų beviltiškai laukia paskyrimo...

– Kažkam pasiseks, – tarė Sandras, eidamas prie durų.

– Tu išprotėjai.

– Jau sakei.

– Nežinai, kas tavęs tenai laukia.

– Žinau, ką tenka išgyventi čia.

– Sandrai, praregėk! Neišgyvensi nė pusvalandžio – niekada nebuvai palikęs tylių bibliotekų koridorių ir kondicionieriais vėdinamų auditorijų...

– Kelionės praplečia akiratį, – atsakė šis, atverdamas duris.

– Jeigu jau vadovaujiesi patarlėmis, tada pamąstyk ir apie šią. Tai brazilų patarlė...

Sandras stabtelėjo, bet neatsisuko. Rektorius patylėjo, lyg norėdamas ilgiau jį sulaikyti. Paskui vėl prakalbo, aiškiai tardamas kiekvieną žodį:

– Iš Amazonės selvos niekada negrįžtama.

2

Giria buvo tyli. Dvasios nebyliai gaudė paskutinius senojo šamano atodūsius. Milžiniškoje žalumos šventovėje šviesa pradėjo blėsti. Kur ne kur, begalinių medžių viršūnėse, pro peršviečiamą lapiją skverbėsi į zenitą pakilusios saulės spinduliai, stengdamiesi prasibrauti į šešėlių karalystę.

Elianta klūpojo šalia mokytojo. Šis gulėjo ant kilimėlio, nupinto iš kerpių ir lyg kūdikio oda švelnių samanų, jo ranka ilsėjosi jos delne. Ji nepaprastai susižavėjusi žvelgė į senolį, kuris ramiai rengėsi savo paskutinei kelionei.

Elianta įkvėpė drėgno, malonių girios kvapų ir tvyrančios ramybės persmelkto oro. Ji neliūdėjo: žinojo, kad mirtis – tai tik perėjimas. Ji išmoko noriai priimti visa, ką siūsdavo dangus – ir išbandymus, ir džiaugsmus. Tačiau taip būtų norėjusi dar ilgai bendrauti su senuoju išminčiumi ir toliau semtis iš jo neįkainojamų žinių...

Šviesa aplink ją darėsi vis švelnesnė ir blausesnė.

Ji dar nebuvo pasirengusi užimti savo mokytojo vietos ir svarstė, kodėl dvasios jį atima iš jos... Kokią žinią jai siunčia?

Elianta susimąščiusi žvelgė į snaudžiančią augmeniją.

Viskas prasidėjo vaikystėje. Būdama maža, sapnuodavo pranašiškus sapnus ir taip atkreipė į save viso kaimo dėmesį. Žmonės ėmė žiūrėti į ją nebe taip, kaip į kitus. Tai buvo ir smagu, ir nemalonu. Kai sulaukė paauglystės, šamanas jai pasiūlė drauge ieškoti vizijos. Kruopščiai laikydamasi sudėtingo ritualo, kurį sudarė kurtinamos giesmės ir pasikartojančių judesių šokiai, ji

atsiskyrė nuo savo sąmonės, o jos dvasia nusklendė į sielos gelmes – ten, kur kūnas nebesvarbus, kur žmogus peržengia savo ribas ir įsilieja į kitą, aukštesnę, plotmę, kurioje laikas praranda reikšmę ir tampa begalinis... Ji išvydo save, sklendžiančią tarp augalų, ir kiekvienas augalėlis savitai, labai melodingai skambėjo. Per tą muziką augalai bendravo su ja. Ji užduodavo jiems klausimus ir savaime gaudavo atsakymus, – tai jos nė kiek nestebino. Pabudusi Elianta suprato, kad ši vizija – tai ženklas: ji irgi bus šamanė.

Senasis išminčius pats ją mokė, patenkintas, kad pagaliau turi įpėdinę, kuri atėjus laikui užims jo vietą. Elianta buvo tikra, kad rado savąjį kelią, ir jautėsi pakylėta, laiminga, kad yra naudinga, nes padeda palaikyti bendruomenės pusiausvyrą. Pusiausvyra... Anot mokytojo, tai pats svarbiausias dalykas. Saugoti pusiausvyrą, prireikus ją atkurti.

Iš minčių ją pažadino senolio murmėjimas.

– Atmink, niekada nesididžiuok išgydžiusi žmogų, antraip liga, kurią ištrauksi iš ligonio, pasiliks tavyje.

Elianta linktelėjo, norėdama nuraminti mokytoją. Bet pati jaudinosi dėl visai ko kita. Kad galėtų didžiuotis tokiais darbais, reikia mokėti juos atlikti. O jos mokslai dar nesibaigė... Ar ji sugebės savarankiškai iki galo įvaldyti tokį sunkų meną? Šamanas ne tik gydo, bet ir privalo spręsti daugybę bendruomenei iškylančių sunkumų, kad ir kokie jie būtų – blogas oras, menkas medžioklės laimikis, nesutarimai... Žinoma, ji gali tobulėti pamažu, praktikuodama, bet ar mokydamosi iš klaidų nepraras pasitikėjimo? Šamanai vertinami už darbus, o ne už titulą. Juolab kad ją išrinko ne klanas. Jos pašaukimą atskleidė jos pačios nuojauta, gautas apreiškimas...

– Taip pat atmink duotą priesaiką: niekada apie nieką blogai nekalbėti, nekritikuoti, netarti neigiamų žodžių.

Elianta linktelėjo. Galvoje nuolat sukosi klausimas: kokią žinią jai siunčia dvasios, atimdamos mokytoją? Ar tai išmėginimas, siekiant išbandyti jos valią, gebėjimą nepalūžti ir mokytis

savarankiškai? O gal, priešingai, tai ženklas, kad reikia sustoti, kad toji misija skirta ne jai? Galbūt ji apsigavo? Gal tai, ką vadinu nuojauta, tebuvo jos pačios troškimas... Ji priima savo likimą, kad ir koks jis būtų, tačiau koks tas likimas?

Tolumoje pasigirdo trekštelėjimas, sušlamėjo lapai, klyktelejo beždžionės. Nulūžo medžio šaka.

Senasis išminčius įdėmiai žiūrėjo į Eliantą geromis, atjautos kupinomis akimis. Mergina spėjo, kad jis supranta jos abejones. Kodėl ji abejoja savimi, nors pats mokytojas ja pasitiki? Juk jis negali klysti... Ji atsipalaidavo, giliai įkvėpė ir nusišypsojo jam. Senolio veide atsispindėjo gerumas, nuostabios raukšlės bylojo apie sielos grožį. Jo akyse ryškiai švietė begalinė meilė, kurią sugeba jausti tik tie, kas nebepažįsta baimės. Netardama nė žodžio, Elianta žvilgsniu padėjo už viską, ką jis jai davė. Tada ėmė melstis, laikydama jo ranką ir jausdama jo artumą.

Prieblanda vis labiau gaubė žemę paslaptینگais šešėliais, nešdama išganingą vėšą. Nuo milžiniškų medžių karančios lianos dabar panėšėjo į didelius žalius vargonus. Augalai ir toliau skleidė svaiginamą kvapą. Senolio akyse žybtelėjo linksmi žiburėliai, lūpomis perbėgo šypsena.

Sušnarėjęs sparnais pakilo sakalas, minutėlę sukosi virš jų, paskui ėmė skristi aukštyn, pralėkė pro medžių viršūnes ir išnyko danguje.

3

– Bjaurybė!

Robertas Krakusas plačiu delnu pliaukštelėjo sau per kairį riešą, bet per vėlai. Ant riešo jau kilo gumbas – lyg pjedestalas milžiniškam sutraiškytam uodui.

Pirogos gale įsitaisęs Sandras nusuko žvilgsnį ir įsižiūrėjo į rudą neperregimą upę. Po keturių valandų plaukimo žoliapjovės burzginą primenantis motorėlio garsas kurtinamai rėžė ausį. Saulė kepinte kepino. Tik be perstojo į veidą dvelkiantis vėjelis šiek tiek gelbėjo nuo nepakeliamo karščio.

Penki vyrai į kelionę išsiruošė dviem valtimis. Krakusas plaukė kartu su Sandru – be abejo, iš pagarbos savo klientui. Vienas iš jo padėjėjų, Alfonsas, laikė vairalazdę, nuolat žiaumodamas kokainmedžio lapą. Kiti du plaukė iš paskos antra valtimi, iki kraštų prikrauta įrangos, benzino bakų, virvių, vandens butelių ir maisto krepšių, uždarytų sandariuose bidonuose. Vaistų, daugiausia antibiotikų, kimšte prikimštas krepšys aiškiai bylojo apie džiunglėse tykančius pavojus. Visi vilkėjo karinėmis, bet akivaizdžiai skirtingomis uniformomis. Kelionės pradžioje jų vyriškos manieros Sandrą kažin kodėl nuteikė saugiai: jis drąsiai leidosi į šį priešišką gamtos kampelį. Bet dabar jos vis labiau jį erzino.

Antrąją pirogą vairuojantis Markas, nedidelis vyrukas ryškiai rudais plaukais, padidino greitį ir pergalingai šypsodamasis ėmė lenkti iš kairės. Nenorėdamas būti aplenkamas, Alfonsas paleido variklį visu galingumu, – šis griausmingai suriaumojo. Visai nebepakenčiama.

– Teisingai, – burbtelėjo Krakusas, – išėikvokit visą benzina, ir grįždami irklusosime prieš srovę!

Tiedu ir toliau kikendami lenktyniavo.

– Godis apskaičiavo, kad benzino užteks, – tarė Alfonsas.

Tas Godis buvo keisčiausias iš visų keturių vyrų. Krakusas jį išdidžiai pristatė kaip daktarą, – tai išgirdę kiti du prunkštelėjo iš juoko. Jis buvo visai nuplikęs, išblukusias trumpareges akis, kurios, regis, tavęs nė nematė, rémino kvadratiniai akiniai dvigubais lęšiais. Net ir būryje žmonių jis atrodė esąs vienas. Nors keliavo drauge su visais, mintimis klaidžiojo kažin kur toli, susirūpinęs visai kitais dalykais. Retkarčiais jam garsiai išsprūsdavo apmąstymų nuotrupos – padriki sakinių fragmentai, tarytum jo smegenys būtų nusikračiusios keleto perteklinių minčių.

– Ar Godis – jo tikras vardas? – tyliai ir nepatikliai pasiteiravo Sandras.

Ekspedicijos vadovas nusišypsojo.

– Visi jį taip vadina, nes jis laiko save dievu.

Pirogos sparčiai slydo upe, kartais stabtelėdamos ties srovės nešamu nulūžusiu medžiu, kurį tekdavo apiplaukti. Jiems artinantis nepatiklūs kaimanai dingdavo purviname vandenyje.

– Pietų pertrauka! – riktelėjo Krakusas, įnirtingai bandydamas suvaldyti savo vyrus.

Varikliai nustojo riaumoti ir ėmė trūkčiojamai birzgenti, o vairininkai manevravo, stengdamiesi pirogas nuplukdyti prie vešlia augmenija apaugusio kranto. Nurimus vėjeliui, Sandrui smogė karštis, drėgnas ir alsinantis. Lyg į paskirtą susitikimą atzvimbė būrys uodų. Sandras pasistatė medvilninės striukės apykaklę. Pabudęs jis kone visas apsiliejo vabzdžius atbaidančiu losjonu ir tik tada apsilvilko kruopščiai atrinktus drabužius ilgomis rankovėmis ir klešnėmis, – jie turi kuo geriau apsaugoti jo kūną nuo išorės atakų. Kiekvieną atviros odos lopinėlių apipuldavo vabzdžiai, vorai ir visokiausi parazitai.

Krakusas atsuko vieną bidoną ir išdalijo sumuštinis. Valties gale stovintis Markas prisisegė kelnes ir pradėjo šlapintis,

taikydamas į kaimano galvą – tas miegodamas plūduriavo vandens paviršiuje. Alfonsas sukikeno. Staiga krokodilas puolė lyg žaibas ir neįtikėtina greitai ligi pusės išlindo iš vandens. Tarkštelėjo nasrais tiesiai priešais brazilo tarpukojį. Markas vos spėjo atšokti ir išsitiesė pirogoje, ši ėmė smarkiai siūbuoti. Vyras prapliupo juoktis. Sandras nukreipė žvilgsnį, nenoriai kramtydamas sumuštinį, – šis buvo dar neskanesnis nei tie, kurie pardavinėjami 13-ojo aveniu vaistinėje. 13-asis aveniu... Niujorkas... Kaip toli dabar jam atrodė tas miestas...

– Aaa...

Sandras atsigrėžė.

– Aaaapči!

Didžiuodamasis, kad buvo girdimas keletą kilometrų aplinkui, Alfonsas rankove nusišluostė nosį.

– Pasigavo slogą tropikuose! – tarė Markas. – Po velnių, čia tai bent!

– Ar gali jam kuo nors padėti? – šūktelėjo Krakusas Godžiui, kuris vienas sau sėdėjo antroje valtyje.

Akimirką patylėjęs daktaras nė nepakeldamas akių atsakė bespalviu balsu:

– Negydoma sloga trunka savaitę, gydoma – septynias dienas.

Sandras nusiėmė skrybėlę, nusibraukė prakaitą nuo kaktos ir pasivėdino veidą. Jam atrodė, kad tik jis vienas kankinasi... Kiti atsipalaidavę žarstė šiurkščius juokelius, – šie slėgė ne mažiau nei oras. Reikia išverti. Galvoti apie ką nors kita... Bet ką daryti, kad nieko nejaustum?

Į krantą tiesiai priešais jį atliuksėjo juoda beždžionėlė, labai susidomėjusi tokiais neįprastais lankytojais.

– Viskas gerai? – pasiteiravo Krakusas.

Sandras nenoriai linktelėjo, nenuleisdamas akių nuo beždžionės.

– Atrodote sužavėtas, – tarė Krakusas.

Sandras pajuto, kaip sukilo jausmai. *Atrodote sužavėtas*. Tai pirmieji žodžiai, kuriuos ištarė jo būsimoji žmona... Tai įvyko

Paryžiuje prieš trejus metus. Rodeno muziejuje... Rytas, muziejus ką tik atidarytas, galerijose nė vieno žmogaus... Šviesios galerijos, užlietos baltos šviesos, besiskverbiančios pro aukštus smulkiai suskaidytus langus... Nė gyvos dvasios... Tik Rodenas, Rodenas ir jo kūriniai... Visur baltos nuogos skulptūros. Marmuriniai kūnai, moterų kūnai, susiviję kūnai. Pečiai, tikroviškesni nei natūroje, išraiškingos rankos, jaudinančios krūtys, švelniai įtempti raumenys iš balto akmens... Stulbinamai realistiškos odos klostės... Neregėtas, dieviškas grožis. Daugybė šedevrų – iš visų pusių, visose salėse. Atvirai demonstruojamas begalinis talentas... O ten, už kolonos... Gryniausias jausmas... Sulaikytas kvėpavimas... Absoliutus grožis... Toji skulptūra ten, va ten, priešais... Tas moters kūnas, nevaržomas ir paslaptingas, tikroviškas, bet nežemiškas... Perregimas baltumas, praskėstos nuostabios šlaunys, tokios lygios, tokios švelnios...

– *Atrodote sužavėtas.*

Moters balsas su juoko gaidele.

Sandras pasuko galvą ir pamatė jauną moterį – tikrą tikriausią, gyvą, apsirengusią. Ji žvelgė jam į akis. Jos žvilgsnyje jis išvydo sielą, gražesnę už subtiliausią petį, grakščiausią ranką, švelniausią šlaunį...

– Geriau prie jos neiti, antraip apmys, – sududeno Krakusas storu balsu. – Tai juodoji koata. Tiesa, mudu juk galim tujintis?

Sandras nieko neatsakė. Užsimerkė ir grįžo į savo vidinį pasaulį, švelnų ir subtilų pasaulį, kuriame jausmai skleidžiasi kaip arfos garsai ar paveikslo spalvų potėpiai. Jis vėl pasinėrė į nuostabią praeitį – daugiau niekada to nepatirs – ir leidosi nešamas švelnios melancholijos...

– Judam! – staiga šūktelėjo Krakusas.

Kol vyrai krovė įrangą ir sėdo į vietas, pirogos smarkiai siūbavo. Sandras švystelėjo savo sumuštinį per valtės kraštą. Po trijų sekundžių drumzlinas vanduo ėmė kunkuliuoti: nežinia iš kur suplaukusios žuvys puolė prie sumuštinio, plačiomis žiotimis triukšmingai gaudydamos orą, vandenį ir duoną. Per kelias

akimirkas nieko nebeliko. Purvinas vanduo nurimo, tik dar sklido keletas ratilų.

Užkaukė varikliai, ir pirogos ėmė slysti upe. Į veidą vėl padvelkė vėjas, ir Sandras giliai įkvėpė.

Vakare jie surišo pirogas ir pritvirtino pakrantėje. Markas atidžiai išžvalgė apylinkes, ir tik tada visi išlipo ant kranto, bet nėjo toliau nei keletą metrų. Valtysė šio to užkrimto, o paskui, kai sutemus pasidarė neįtikėtinais vėsu, sulindo į miegmaišius.

Pagaliau aplinkui tapo ramu, tylu, tyku. Sandras giliai įkvėpė ir atsipalaidavo. Ore tvyrojo gretimais dunksančios girios aromatas. Išsitiesęs pirogoje, jis ilgai neužmigo, švelniai liūliuojamas besisupančios valtys, žvelgdamas į milijardus Amazonijos dangų nusėjusių žvaigždžių.

Išvykę auštant, upėje jie prasilenkė tik su viena valtimi – turbūt kokią devintą valandą. Vėliau ničnieko. Plaukė visą dieną, bet nesutiko nė vieno žmogaus. Upė nešė Sandrą vis giliau į girią. Toli nuo tėvynės, toli nuo miestelių ir civilizacijos... Jam atrodė, kad paklydo nežinia kur, užmirštame, nė žemėlapiuose nepažymėtame planetos kampelyje, juodojoje augmenijos skylėje, kuri praris visus nesusipratėlius, turėjusius įžūlumo leistis į tokią kelionę.

Jis pagalvojo apie Tifanę. Kaip ji išdrįso vykti į tokią vietą? Kaip ją samdęs žurnalas leido savo žurnalistei šitaip rizikuoti?

* * *

Jie plaukė tris dienas. Tris ilgas dienas, ir Sandrui atrodė, kad sulig kiekviena valanda, kiekviena minute jis vis giliau smenga į džiunglių tankmę, platesnę net už vandenyną.

Ketvirtos dienos rytą Krakusas savo klientui pranešė, kad netrukus jie paliks pirogas ir toliau keliaus pėsčiomis per girią. Sandras stengėsi nekreipti dėmesio į pamažu kylančią baimę.

Jie lėtai plaukė dar geras penkiolika minučių, atidžiai apžiūrindami pakrantę ir išloksdami giliausias vietas, o paskui pri-